

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isa

Ang Ulai at ang Hiddekel

Jeff Pippenger

2023-11-21

Ipinahayag ng mga ministro at ng mga tao na ang mga propesiya ni Daniel at ng Apocalipsis ay mga hiwagang hindi maunawaan. Ngunit itinuro ni Cristo sa kaniyang mga alagad ang mga salita ng propetang si Daniel hinggil sa mga pangyayaring magaganap sa kanilang panahon, at sinabi, “Sinumang bumabasa, unawain niya.” Mateo 24:15. At ang pag-aangkin na ang Apocalipsis ay isang hiwaga na hindi dapat maunawaan ay sinasalungat ng mismong pamagat ng aklat: “Ang Pahayag ni Jesucristo, na ibinigay sa kaniya ng Diyos, upang ipakita sa kaniyang mga lingkod ang mga bagay na dapat mangyari sa lalong madaling panahon. . . . Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng hulang ito, at tumutupad sa mga bagay na nasusulat dito; sapagkat malapit na ang panahon.” Apocalipsis 1:1-3.

Wika ng propeta: “Mapalad ang bumabasa”—may mga ayaw magbasa; hindi para sa kanila ang pagpapala. “At ang mga nakikinig”—mayroon ding mga tumatangging makinig sa anumang may kinalaman sa mga propesiya; hindi para sa uring ito ang pagpapala. “At tumutupad sa mga bagay na nasusulat dito”—marami ang tumatangging pakinggan ang mga babala at mga tagubilin na nakapaloob sa Aklat ng Pahayag. Wala ni isa sa mga ito ang makakaangkin ng ipinangakong pagpapala. Lahat ng nangungutya sa mga paksa ng propesiya, at nanunuya sa mga sagisag na ibinigay dito nang may buong kasolemnidad, lahat ng tumatangging magbagong-buhay at maghanda para sa pagparito ng Anak ng Tao, ay hindi pagpapalain.

“Sa liwanag ng patotoo ng Inspirasyon, paanong nangangahas ang mga tao na ituro na ang Apocalipsis ay isang hiwaga, na higit sa abot ng pang-unawa ng tao? Ito’y hiwagang inihayag, isang aklat na binuksan. Ang pag-aaral ng Apocalipsis ay itinutuon ang isipan sa mga propesiya ni Daniel, at kapwa naglalahad ng napakahalagang aral, na ipinagkaloob ng Diyos sa mga tao, tungkol sa mga pangyayaring magaganap sa pagtatapos ng kasaysayan ng sanlibutang ito.” *The Great Controversy*, 340.

Ang "pag-aaral ng Apocalipsis ay itinutuon ang isipan sa mga propesiya ni Daniel." May mga tao na ang nakikita lamang sa aklat ni Daniel ay ang propesiya. Ngunit iniharap ni Daniel ang dalawang linya ng katotohanan, at ang linyang kumakatawan sa kanyang mga propesiya ay ang huling anim na kabanata ng kanyang aklat. Ang unang anim na kabanata ay naglalahad ng inilalarawang propesiya na, sa pangkalahatan, ay hindi pa rin kinikilala. Bago natin talakayin ang unang anim na kabanata ni Daniel, ipaliliwanag muna natin kung bakit dalawa lamang, sa katunayan, ang mga propesiyang kinakatawan sa huling anim na kabanata ng aklat ni Daniel. Itinuturo ni Sister White ang dalawang propesiyang ito sa pamamagitan ng pagtukoy sa dalawang dakilang ilog ng Shinar. Kapag tinanggap natin ang simbolismong inilalahad niya, nasusumpungan natin ang susi upang makita na dalawa, at tanging dalawa lamang, ang mga propesiya sa huling anim na kabanata ng aklat ni Daniel.

Ang liwanag na tinanggap ni Daniel mula sa Diyos ay ibinigay partikular para sa mga huling araw na ito. Ang mga pangitaing nakita niya sa mga pampang ng Ulai at ng Hiddekel, na mga dakilang ilog ng Shinar, ay ngayo'y natutupad, at ang lahat ng mga pangyayaring inihula ay malapit nang maganap. Testimonies to Ministers, 112.

Ang pangitain ng ikawalong kabanata ay ipinagkaloob sa tabi ng Ilog Ulai.

Sa ikatlong taon ng paghahari ni haring Belshazzar, isang pangitain ang nahayag sa akin, sa akin nga, kay Daniel, pagkatapos ng unang nahayag sa akin. At nakita ko sa isang pangitain; at nangyari, nang makita ko, na ako'y nasa Shushan sa palasyo, na nasa lalawigan ng Elam; at nakita ko sa isang pangitain, at ako'y nasa tabi ng ilog ng Ulai. Daniel 8:1, 2.

Nang kunin natin ang talata mula sa Testimonies to Ministers, kung saan tinukoy ni Sister White ang "Ulai at Hiddekel" at tinawag ang mga iyon na "ang mga dakilang ilog ng Shinar," sinusuri natin nang masinsinan ang talatang iyon na mula sa isa sa pinakamahahalagang komentaryo hinggil sa pag-aaral ng mga aklat ni Daniel at ni Revelation sa mga sinulat ni Sister White. Sa nasabing sipi ay sinabi niya, "May pangangailangan ng higit na masinsing pag-aaral ng salita ng Diyos; lalo na, ang Daniel at ang Revelation ay dapat pag-ukulan ng pansin gaya ng kailanman ay hindi pa nagawa sa kasaysayan ng ating gawain."

Kung masusing pag-aaralan natin ang unang dalawang talata na ating sinipi mula sa ika-walong kabanata ng Daniel, nagbibigay ang mga ito ng dalawang panloob na saksi ukol sa isang katotohanang madalas na hindi napapansin. Wika ni Daniel, "sa ikatlong taon ni Belshazzar ay nagpakita sa akin ang isang pangitain." Pagkatapos ay idinagdag niya, "pagkaraan niyaong nagpakita sa akin noong una." Maaaring maunawaan ang talatang ito sa dalawang paraan, at alinman sa dalawa ay humahantong sa magkaparehong konklusyon.

Ang anghel na si Gabriel ang siyang naghatid ng liwanag na propetiko kay Daniel, gaya ng ginawa niya sa lahat ng mga propeta, sapagkat pinalitan niya si Satanas bilang makalangit na tagapagdala ng liwanag. Ibig sabihin, bawat panuntunang propetiko na matatagpuan sa Kasulatan ay pinatnubayan ni Gabriel. Maunawaan man iyon ni Daniel o hindi, sa unang talata ng ikawalong kabanata, hindi lamang niya tinutukoy ang isang mahalagang obserbasyong propetiko, kundi nagkaloob din siya ng dalawang saksi ng mahalagang obserbasyong propetikong iyon sa talata. Ang itinala ni Daniel sa talatang iyon ay na tumanggap siya ng isang pangitain bago ang pangitaing tinanggap niya sa tabi ng ilog Ulai. Ang pangitain sa tabi ng ilog Ulai ay dumating sa ikatlong taon ni Belshazzar. Ang pangitain, bago ang pangitain sa tabi ng ilog Ulai, ay dumating sa unang taon ni Belshazzar.

Sa unang taon ni Belsasar na hari ng Babilonia, nagkaroon si Daniel ng isang panaginip at mga pangitain sa kaniyang ulo sa kaniyang highaan; pagkatapos ay kaniyang isinulat ang panaginip, at isinaysay ang kabuuan ng mga bagay. Daniel 7:1.

Sa unang talata ng ikawalong kabanata, tinutukoy ni Daniel na nagkaroon din siya ng isang pangitain sa unang taon ni Belshazzar, sapagkat sinabi niya, "pagkaraan ng yaong una nang nagpakita sa akin." Ang pangitain ba sa Ulai ay lumitaw pagkaraan ng pangitain ng unang taon ni Belshazzar, o lumitaw ba ang pangitain pagkaraan ng una sa dalawang magkaparis na pangitain?

Alinman sa dalawang sagot ay wasto. Ang pangitain sa ilog Ulai ay kapareho ng pangitain sa ikapitong kabanata. Si Gabriel ay naglalapat ng prinsipyong propetiko na "ulitin at palawakin," at kasabay nito ang tuntunin na, sa patotoo ng dalawa, ay natatatag ang isang bagay. Kapwa tumutukoy ang dalawang pangitain sa mga kaharian sa propesiya ng Biblia.

Ang pangitain ng ikapitong kabanata ay inilalarawan ang mga kahariang iyon bilang mga hayop na mandaragit, kaya't binibigyang-diin at inihaharap ang mga iyon sa konteksto ng kanilang kapangyarihang sibil. Ang pangitain ng ikawalong kabanata ay inilalarawan ang gayon ding mga kaharian sa pamamagitan ng mga simbolo mula sa paglilingkod sa santuwaryo ng Diyos, bagaman ang bawat isa sa mga simbolo ng paglilingkod sa santuwaryo ay sinadyang binaluktot upang kumatawan sa huwad na pagsamba. Ang Daniel walo ay inilalarawan ang gayon ding mga kaharian gaya ng sa pangitain ng ikapitong kabanata, ngunit inilagay nito ang mga kaharian sa kanilang kontekstong relihiyoso.

Ang pangitain sa Ulai sa kabanata walo ng aklat ni Daniel ay inuulit at pinalalawig ang pangitain ng kabanata pito. Tinutukoy ng kabanata pito ang aspektong sibil ng mga kaharian ng propesiya ng Bibliya, at tinutukoy ng kabanata walo ang aspektong panrelihiyon ng mga kaharian ng propesiya ng Bibliya. Kapag ito ay kinilala, mauunawaang iisang pangitain ang kabanata pito at walo. Sa kabanata siyam, dumarating si Gabriel upang ibigay ang paliwanag tungkol sa elemento ng panahon sa pangitain ng kabanata walo. Samakatuwid, ang pangitain sa Ulai ay kumakatawan sa mga kabanata pito, walo, at siyam ng aklat ni Daniel. Ang ilog Hiddekel ay saka ipinakilala sa kabanata sampu.

Sa ikatlong taon ni Cyrus na hari ng Persia, isang bagay ang ipinahayag kay Daniel, na ang pangalang itinawag sa kaniya ay Belteshazzar; at ang bagay ay tunay, datapuwa't ang takdang panahon ay mahaba; at kaniyang naunawaan ang bagay, at nagkaroon siya ng pagkaunawa sa pangitain. Nang mga araw na yaon, akong si Daniel ay nagdadalamhati nang tatlong buong linggo. Hindi ako kumain ng tinapay na mainam, ni laman ni alak ay pumasok sa aking bibig, ni nagpahid man ako ng langis, hanggang sa naganap ang tatlong buong linggo. At sa ikadalawampu't apat na araw ng unang buwan, samantalang ako'y nasa tabi ng malaking ilog, na siyang Hiddekel. Daniel 10:1-4.

Ang pangitain sa Ilog Hiddekel ay nagpapakilala sa propetikong kasaysayan ng hari ng hilaga. Nagsisimula ito sa pagkakawatak-watak ng kaharian ni Alejandro ang Dakila, tinutukoy ang pag-urong at pagsulong ng kasunod na kasaysayan kung saan, sa kahuli-hulihan, ang tanging dalawang magkakatanggali na natira mula sa pagkakawatak-watak ng dating kaharian ni Alejandro ang Dakila ay isang literal na hari sa timog laban sa isang literal na hari sa hilaga. Sa wakas, dumarating ito sa kasaysayan ng kapapahan, na siya namang nagiging espirituwal na hari ng hilaga; na, sa katapusan ng ikalabing-isang kabanata, ay darating sa kaniyang wakas, si Miguel ay tatayo, at magsasara ang probasyon ng tao. Ang payak na buod ay ito: ang pangitain sa Ilog Ulai ay ang panloob na pangitain ng santuwaryo ng Diyos at ng Kaniyang hukbo, at ang Ilog Hiddekel ay ang panlabas na pangitain ng kaaway ng Diyos at ng Kaniyang bayan sa gayunding kasaysayan. Gumagamit ito ng gayunding prinsipyo na nasusumpungan sa pitong iglesia at pitong tatak ng Apocalipsis.

Maraming ministro ang hindi nagsisikap na ipaliwanag ang Apocalipsis. Tinatawag nila itong isang aklat na hindi kapaki-pakinabang pag-aralan. Itinuturing nila itong isang nakaselyong aklat, sapagkat naglalaman ito ng tala ng mga larawan at mga simbolo. Ngunit ang mismong pangalang ibinigay dito, 'Revelation,' ay nagpapabulaan sa ganitong palagay. Ang Revelation ay isang nakaselyong aklat, ngunit ito rin ay isang aklat na nakabukas. Itinatala nito ang mga kagila-gilalas na pangyayaring magaganap sa mga huling araw ng kasaysayan ng mundong ito. Ang mga aral ng aklat na ito ay tiyak, hindi mistikal at di-maunawaan. Dito ay tinatalakay ang gayunding linya ng propesiya gaya ng nasa Daniel. May ilang propesiya na inulit ng Diyos, at sa gayo'y ipinakikitang dapat bigyan ang mga ito ng kahalagahan. Ang Panginoon ay hindi inuulit ang mga bagay na walang malaking kabuluhan. Manuscript Releases, tomo 8, 413.

Ang gayunding panloob at panlabas na kasaysayan na inilalarawan sa aklat ni Daniel ay tinatalakay din sa aklat ng Apocalipsis. Bukod pa sa liwanag na propetiko na nagmumula sa dalawang pangitaing ito, mayroon ding pagpapatunay sa metodolohiya ng biblikal na interpretasyon na tinanggap ni William Miller, at pagkaraan ay ng Future for America. Kung titingnan nang wasto, ang aklat ni Daniel, gayundin ang aklat ng Apocalipsis, ay mga ganap na minahan ng ginto para sa pagpapatunay ng mga simulain ng propetikong interpretasyon na tinutukoy ng Bibliya sa sarili nito.

Ang Ulai, bilang panloob na tema, at ang Hiddekel, bilang panlabas, ay kumakatawan din sa dalawang propesiyang nakatakang alisin ang selyo sa "panahon ng wakas." Ang Ulai ay inalisan ng selyo sa "panahon ng wakas" noong 1798, at ang Hiddekel ay inalisan ng selyo sa "panahon ng wakas" noong 1989, nang, gaya ng inilalarawan sa Daniel labing-isa, talatang apatnapu, ang mga bansang kumakatawan sa dating Unyong Sobyet ay tinangay ng kapapahan at ng Estados Unidos.

Kapag kinilala ang mga katotohanang ito, maaari ding kilalanin na ang dalawang pangitain ay sa katunayan iisang pangitain, gaya ng kung paanong ang propetikong kasaysayan ng pitong iglesia at ng pitong tatak ay kumakatawan sa iisang propetikong kasaysayan. Ang dalawang pangitain, kung gayon, ay nagiging daluyan na ginamit ng Panginoon sa nakaraang kilusan ng unang anghel, at siyang gagamitin ng Panginoon sa kasalukuyang at hinaharap na kilusan ng ikatlong anghel, upang magbunga ng isang proseso ng pagsusubok gaya ng inilahad sa Daniel kabanata labindalawa, talata siyam at sampu.

At sinabi niya, Humayo ka, Daniel: sapagkat ang mga salita ay nakapinid at tinatakan hanggang sa panahon ng kawakasan. Marami ang dadalisayin, paputiin, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan; at walang sinuman sa mga masasama ang makauunawa; ngunit ang marurunong ay makauunawa. Daniel 12:9, 10.

Bilang isang halimbawa ng pagtatanggal ng selyo sa Hiddekel noong 1989, isalang-alang ang sinabi ng inspirasyon.

Nagtatagpo at nagwawakas sa Aklat ng Pahayag ang lahat ng mga aklat ng Bibliya. Narito ang katugma ng aklat ni Daniel. Ang isa ay propesiya; ang isa nama'y pahayag. Ang aklat na tinatakan ay hindi ang Aklat ng Pahayag, kundi yaong bahagi ng propesiya ni Daniel na tumutukoy sa mga huling araw. Iniutos ng anghel, "Nguni't ikaw, O Daniel, itago mo ang mga

salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng kawakasan.” Daniel 12:4. Gawa ng mga Apostol, 585.

Kapuwa ang Ulai at ang Hiddekel ay nauukol sa mga huling araw, ngunit kinikilala lamang ng Adventismo na ang 1798 ang “panahon ng wakas” ni Daniel, kung kailan aalisan ng selyo ang kaniyang aklat. Gayunman, kung magiging mas tumpak, ang bahaging “nauukol sa mga huling araw” ng propesiya ay ang huling anim na talata ng ika-labing-isang kabanata ng Daniel, sapagkat ang mga talatang iyon ay nagtatapos sa pagtindig ni Michael sa pagsasara ng probasyon ng tao.

Ang pangitain tungkol sa paghuhukom, gaya ng tinukoy sa mga kabanata pito, walo, at siyam ng Daniel, ay tinatakan hanggang sa “panahon ng wakas” noong taóng 1798. Ang liwanag (na ibinunga ng pangitain ng Ulai na naalisan ng tatak) ay ang pagpapahayag ng pagbubukas ng paghuhukom na pagsisiyasat, hindi ng pagsasara ng paghuhukom. Ang liwanag na naalisan ng tatak kalakip ng pangitain ng Hiddekel ay tumutukoy sa pagsasara ng paghuhukom na pagsisiyasat, at ito rin ang sipi sa Daniel na naglalaman ng “bahagi ng hula na ukol sa mga huling araw.”

Ang pagbubukas ng selyo noong 1798 ay nagpahayag ng pag-uumpisa ng pagsisiyasat na paghuhukom. Ang pagbubukas ng selyo noong 1989 ay nagpahayag ng nalalapit na pagwawakas ng pagsisiyasat na paghuhukom. Ang lagda ng Alpha at Omega ay madaling makita sa aklat ni Daniel, subalit tanging kung batid mo kung ano ito at handa kang hanapin ito.

Kapag nagtatapos ang probasyon sa Daniel kabanata labing-isa, talatang apatnapu’t lima, itinatala ang lagda ng Alfa at Omega. Ang pasimula ng Daniel ay eksaktong nagpapakita kung saan ito nagtatapos. Nagsisimula ito sa isang literal na digmaan sa pagitan ng literal na Babilonia at literal na Israel, at ang literal na Babilonia ay nagtatagumpay.

Sa ikatlong taon ng paghahari ni Jehoiakim, hari ng Juda, dumating si Nebuchadnezzar, hari ng Babilonia, sa Jerusalem at kinubkob ito. At ibinigay ng Panginoon si Jehoiakim, hari ng Juda, sa kaniyang kamay, pati ang bahagi ng mga kasangkapan ng bahay ng Diyos; na kaniyang dinala sa lupain ng Shinar, sa bahay ng kaniyang diyos; at dinala niya ang mga kasangkapan sa bahay-imbakan ng kayamanan ng kaniyang diyos. Daniel 1:1, 2.

Sa Daniel kabanata labing-isa, talatang apatnapu’t lima, nagtatapos ang isang digmaang espirituwal sa pagitan ng espirituwal na Babilonya, na sinasagisag bilang "ang hari ng hilaga," at ng espirituwal na Israel, na kinakatawan ng "ang maluwalhating banal na bundok," at nagtatagumpay ang espirituwal na Israel laban sa espirituwal na Babilonya.

At itatayo niya ang mga tolda ng kaniyang palasyo sa pagitan ng mga dagat, sa maluwalhating banal na bundok; gayon ma’y darating siya sa kaniyang wakas, at walang tutulong sa kaniya. At nang panahong yaon ay tatayo si Miguel, ang dakilang prinsipal na tumatayo dahil sa mga anak ng iyong bayan; at magkakaroon ng isang panahon ng kapighatian, na kailanma’y hindi pa naganap mula nang magkaroon ng bansa hanggang sa panahong yaon; at nang panahong yaon ay maliligtas ang iyong bayan, bawat isa na masusumpungang nakasulat sa aklat. Daniel 11:45; 12:1.

Ang mga aklat ni Daniel at ng Pahayag ay iisang aklat:

"Ang mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis ay iisa. Ang isa ay propesiya, ang isa nama'y kapahayagan; ang isa ay aklat na tinatakan, ang isa nama'y aklat na binuksan. Narinig ni Juan ang mga hiwagang ibinibigkas ng mga kulog, ngunit ipinag-utos sa kanya na huwag niyang isulat ang mga ito." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, 971.

Ang dalawang aklat, na iisang aklat, ay obra-maestra ng propetikong pagtuturo ng anghel na si Gabriel. Isinusulat ko ito na lubos kong batid na ang ipinagkaloob ni Gabriel kina Daniel at Juan ay nagmula kay Jesus, na Siyang tumanggap nito mula sa Ama. Hindi ko layuning itanghal si Gabriel, kundi itanghal ang malalim na pahayag ng mga katibayan sa dalawang aklat, hinggil sa kung paano nagbalangkas ang Alpha at Omega ng mga tuntuning propetiko para sa biblikal na pagpapakahulugan na nilayon na katawanin sa loob ng dalawang aklat, kung tayo'y nakahandang makakita.

Nais kong ipaalala sa inyo na, sa puntong ito, ang layon at hangarin ko ay hindi ang magharap ng isang pagpapakahulugan sa dalawang propesiya tungkol sa mga ilog na Ulai at Hiddekel. Ang layon at hangarin ko ay talakayin ang mga propesiya sa unang anim na kabanata ng aklat ni Daniel. Ako'y payak lamang na naghaharap ng pangangatwiran na ang mga aklat ni Daniel at ng Pahayag ay, marahil, ang may pinakamalalim na pagkakabuo sa Salita ng Diyos. Ipinahahayag nila ang mensaheng propetiko, kasabay na itinutukoy ang likas ng Diyos, at kasabay ding itinutukoy ang mismong mga tuntuning kailangang gamitin upang makilala ng sinuman ang mga propesiya, at makilala rin ang Siyang naglatag ng mga propesiya.

Isa pang halimbawa ng kalaliman ng mga aklat ay ang paglalahad ni Daniel ng "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim. Ang propesiya ng "pitong panahon" ay naging, at nakatakdang maging, "batong katitisan" para sa bayan ng Diyos—kapwa sa sinaunang Israel at sa kilusang Millerita ng unang anghel, at gayundin sa kasalukuyan at hinaharap na kilusan ng ikatlong anghel. Ang "batong katitisan", sa payak na pakahulugan, ay isang bagay na hindi mo nakikita, bagaman malinaw na naroroon. Samakatuwid, sa sandaling iyong makilala ang "pitong panahon" sa aklat ni Daniel, makikita mong malinaw na naroroon iyon, ngunit makikita mo ring ito'y nakalingid sa mga pinipiling huwag makakita.

Ang pagtatago ng isang bagay habang ito'y lantad sa anyong balarila ay isang malalim na tagumpay; ito'y isang bagay na hindi maihahabi kahit sa alinmang nobelang palaisipan na gawa ng tao. Isa itong obra-maestra, sapagkat naroon ito, hayag sa paningin ng sinumang nagnanais na huwag matisod, ngunit imposibleng makita ng mga pinipiling matisod. Ito ay "nagtatago sa lantad na paningin," wika nga. Ito ay natutupad sa pamamagitan ng pagsasanib ng pagkatao at pagka-Diyos.

Iyan ang aking pahayag, sapagkat nais kong ipaalala sa atin sa puntong ito na mayroong isang Katolikong katuruan sa loob ng Adbentismo, mula pa nang mailathala ang "Questions on Doctrine" noong 1957, at ito'y muli ring nag-angat ng kaniyang di-matuwid na ulo sa loob ng kilusang "kasalukuyang katotohanan" ng Future for America. Ang kaisipan ay na si Cristo, sa pagkakatawang-tao, ay hindi tinanggap ang laman na Kaniyang minana kay Maria. Siyempre, yaong mga nagtataguyod ng katuruang ito ay hindi nila ito inilalahad sa ganyang paraan, ngunit

gayunman, iyon pa rin ang kanilang itinuturo. Tinatawag ko itong Katolikong katuruan, sapagkat ang palagay na ang laman ni Cristo ay kasindalisay ng laman ni Adan bago siya nagkasala ay yaon mismong satanikong lohika na ginagamit ng Simbahang Katoliko sa kanilang katuruan hinggil sa tinatawag na “Kalinis-linisang Paglilili.” At kung hindi ka pamilyar sa katuruang pagano na tinatawag na “Kalinis-linisang Paglilili,” itinuturo nito na ang laman ni Cristo ay kahima-himalang hinubog tulad ng mababang kalikasan ni Adan bago nagkasala sila ni Eba; o, gaya ng iginigiit, na si Cristo ay nagtaglay ng kalikasan ni Adan na bago ang pagkahulog, na walang kasalanan. Itinuturo nito na si Maria mismo ay himalang pinagkalooban ng kalikasang pang-laman ni Adan bago siya nagkasala, na hindi pa nahulog, upang siya’y maging sakdal na sisidlan para maipagkatawang-tao ng Banal na Espiritu ang sanggol na si Jesus sa kaniyang sakdal na laman.

Siyempre, yaong nasa Adventismo na naninindigan sa gayunding konklusyon hinggil sa laman ni Jesus ay hindi tumutukoy sa anumang himalâ na may kinalaman kay Maria, kundi binabaluktot nila ang mga sipi mula sa mga sinulat ni Sister White at sa Bibliya upang ituro ang gayunding konseptong Katoliko. Bakit ako lumihis at tumalikod sa pagtalakay sa aklat ni Daniel? Sasagutin ko iyan.

Ang kamangha-manghang estruktura at disenyo ng Daniel at ng Apocalipsis ay naisakatuparan sa pamamagitan ng pagsasanib ng pagkatao at pagka-Diyos. Si Jesus ang Salita ng Diyos, at ang Bibliya ay ang Salita ng Diyos. Ang banal at makataong kalikasan ni Jesus ay ganap na kinakatawan sa Bibliya. Ang mga salitang naroroon ay banal at naglalaman ng kapangyarihang lumalang na makapagpabago ng mga puso at isipan. Ang mga salitang iyon ang mismong kapangyarihan na nagdala sa pag-iral ng lahat ng bagay. Ngunit ang mga lalaking pinili ng Diyos upang maging Kanyang mga kasangkapan sa pagtatala ng Bibliya ay pawang makasalanan. Ang bahaging makatao sa ekwasyong ito ay kinakatawan ng mga taong nahulog sa kasalanan. Ang Bibliya ay isang pagsasanib ng makatao at maka-Diyos, at ang mga propeta ay mga makasalanan, gaya ng naging kalagayan ng bawat anak ni Adan. Si Cristo kailanma’y hindi nagkasala sa isip, salita, o gawa. Ngunit tinanggap Niya ang laman ni Maria pagkaraan ng apat na libong taon ng degenerasyon. Kung tunay ngang kinuha Niya ang mababang kalikasang makalaman ni Adan bago nagkasala si Adan, mangangailangan ito na ang bawat may-akda ng Bibliya ay maging walang kasalanan din.

Ang “pagtatago na lantad sa paningin” ng “pitong panahon” sa aklat ni Daniel ay naisakatuparan, hindi lamang sa pamamagitan ng mga salitang itinala ni Daniel, kundi, higit pa, sa pamamagitan ng mga taong nalugmok sa kasalanan na nagsalin ng King James Bible. Dalawang ulit nahawakan ng mga taong nalugmok sa kasalanan ang aklat ni Daniel, at ang naisakatuparan ay hindi maisasagawa ng sinumang tao kung wala ang banal na probidensiyal na pangangasiwa ng Diyos.

Sa aming susunod na artikulo ay sisimulan naming ipakita kung paanong ang pagka-Diyos at ang pagkatao ay ikinubli sa hayagang paningin sa aklat ni Daniel ang “pitong ulit” ng Levitico dalawampu’t anim, sapagkat nalaman na ng Diyos nang una pa man, at maging nilayon niya, na ito’y maging batong katitisan na magsisilbing pagsubok para kapwa sa mga nasa kilusan ng unang anghel at gayundin sa mga nasa kilusan ng ikatlong anghel.

Ang liwanag na tinanggap ni Daniel mula sa Diyos ay ibinigay partikular para sa mga huling araw na ito. Ang mga pangitaing nakita niya sa mga pampang ng Ulai at ng Hiddekel, na mga dakilang ilog ng Shinar, ay ngayo'y natutupad, at ang lahat ng mga pangyayaring inihula ay malapit nang maganap. Testimonies to Ministers, 112.